

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Adami Contzen E Societate Iesv, SS. Theol. Doct.
Commentaria In Qvatvor Sancta Iesv Christi Evangelia**

Contzen, Adam

Coloniæ Agrippinæ, M.DC.XXVI

Cur se negat Prophetam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83011)

Paulan. Alij. Sed ad communia aliquando accommodatur.

§. 2. Ridicule faciunt, qui ex his verbis, *Filius qui est in sinu patris*, Ubiquitatem, seu Immenfitatem corporis Domini colligunt, quod nunc pudore faciunt timidius, olim multi fecerunt, adeo, ut etiam Calvin. lib. 4. Instit. cap. 17. §. 30. ea causa rideat. Quamvis enim sinus patris sit ubique, immensus, infinitus, sicque in Deo Dei filius, immensus, infinitus, non tamen secundum omne id, quod habet, etiam est ubique. Nam filius secundum humanitatem est comprehensibilis & visibilis, ut est apud Iren. lib. 3. cap. 11. Et gratiam, ait, potius, in novissimis temporibus per filium suum donat humano generi, incomprehensibilis per comprehensibilem, & invisibilis per visibilem; cum extra eum non sit, sed in sinu patris existat. Deum enim, inquit, nemo vidit unquam, nisi unigenitus filius Dei, qui est in sinu patris, ipse enarrauit. Patrem enim invisibilem existentem, ille qui in sinu eius est, filius, omnibus enarrat. Propter hoc cognoscunt enim hi quibus revelaverit filius, & iterum pater per filium, filij sui dat agnitionem, his qui diligunt eum.

VERSUS 19.

Et hoc est testimonium Ioannis, quando miserunt Iudaei ab Ierosolymis sacerdotes & Levitas ad eum ut interrogarent eum: Tu quis es?

QUESTIO I.

Quale est testimonium Ioannis?

§. 1. DE teste iam ante dixerat, nunc testimonij ordinem, & rationem exquitur. Praesides religionis, & pontifices publicam legationem adornant, & interrogant, quisnam sit, putabat enim populus Christum esse. Cognorant etiam hebdomadas Danielis finem accipere, iam translatum scriptum, antecesserant miracula & praedictiones, infanticidia, aliaque. Honestissimam fuisse legationem missis sacerdotibus & Levitis, res ipsa docet; dubitabant enim an Christus esset. Non credidisse tamen illi t. statuerit Christus ipse. Itaque ne sincere quidem misisse videntur, si principes spectes, sed ut populo satisfacerent.

§. 2. Quod Vocem se dicit, plerique ad Ioannis modestiam se referunt, qui tam magna de illo opinantibus, se vocem clamantis esse dicat. Nec ego dubito animo demisso & humili ista professum esse. Sed tamen testimonij sui auctoritatem voluisse hac professione astruere, certissimum est. Testimonium enim Ila. 40. 3. profert ipse in deserto, atque eadem ratione, & se praecursorem, & iam advenientem Messiam declarat. Simul prudentissime & efficacissime eos horrat, ut Messiam iam advenienti viam praepararent.

§. 3. Ille confessus est, & non negavit, hoc liberè ac publice, sollemni protestatione, non esse se Christum. Id enim praecipue quaeri sciebat, etsi illi tantum quaererent: Tu quis es? Compendio Evangelistae narrare solent, alioqui pluribus verbis legatos egisse, salutasse, documenta, quibus legationis fidem facerent, exhibuisse; constat Ioannem quoque plura de Christo annunciasse, cur enim cum omnibus baptizaret, cum Pharisaei etiam & Scribae venissent, non hos etiam instrueret, legatos praefertim, & publice venientes.

QUESTIO II.

Cur se negat Prophetam?

§. 1. CHRISTUS plusquam Prophetam appellat: Zacharias nominat Prophetam altissimi. Ipse iterum se negat Prophetam. Variè respondent. Verissima videtur illa, qua dicitur interrogatus, an ipse esset magnus ille propheta, quem Moses promiserat. Nam reuera sic interrogant: *ὁ μέγας ἦν ὁ υἱοῦ; Τὸν ἐστὶν ὁ προφήτης?* multi in hac sententia sunt. Nec aliud obstat, quam prima responsio. Etenim iam se Christum esse negat. Ille autem Propheta Christus erat.

Cui obiectioni respondeo. Iudaeos captio se interrogasse. Cum enim *Sarapis* & praesens viderent, titulum Messiae Ioannem non admittente, alio modo eum eo reducere moluntur. Querunt enim an sit magnus ille propheta, quem Moses promiserat. Cum tantam hominum multitudinem traheret, cum baptizaret, quorum neutrum prophetae minores praetererunt. Fieri potuit, ut vel ipsi dubitarent, an Moses de Messia locutus esset, vel arbitrentur Ioannem id laterè, itaque alio modo eandem iterant quaestionem. Erant adhuc, aut proxime fuerant prophetae & prophetiae, Simeon, Zacharias, Anna, Elisabeth, at tale, quale Baptista, nihil instituerant agere. De singulari igitur propheta interrogant, cui per ultimas esset in regno potestas. Cur igitur aliis verbis eandem quaestionem iteraverint causam existimo; quod Ioannem Messiam, seu Christi nomen velut regis vincti non admittente viderent, tum quod nondum rex esset, nondum vinctus, tum quod Romanos eum timere suspicarentur, ideo quaerunt, an sit ille propheta, magnus scilicet, quod nomen non tam inuisum erat regnantibus, quam Christi.

QUESTIO III.

Cur quaerunt an sit Elias?

§. 1. REGUM lib. 4. cap. 2. vers. 11. Elias igneo curru in caelum ascendit, eum rediturum constans erat Iudaeorum sententia. Ideo hoc ipsum quaerunt, Spiritus enim & virtus, vium similem Eliae exhibebant: nec tantam abstinentiam in homine aut sui esse posse credebant, Eliam coruus paucis, deinde dies quadraginta ieiunarat. Hinc facilis erat de Elia suspicio.

Ioannes negat se Eliam, nempe in persona, Christus asserit, esse Eliam, scilicet officio; qua de re videatur in Matth. & Luc. dicta sunt.

VERSUS 28.

Hac in Bethania facta sunt trans Iordanem ubi erat Ioannes baptizans.

QUESTIO I.

Ubi Ioannes baptizavit?

§. 1. IN re nec difficili, nec summi momenti, graviter concertant doctissimi Interpretes; sed & Bethaniae & Bethabarae. Si Bethania legendum est, alia ad Iordanem ponenda est, praeter eam quae Ierosolymis vicina est: quod ut fieri potest, ita auctoritas non habent, qui silentiunt. Alij Bartaneam lege malunt.

Trans Iordanem alij censent esse eam partem, quae ex Aegypto venientibus erat trans Iordanem, ad eoque terram, in qua Ierosolyma; Alij obiectam ripam Iudaeae contrariam.